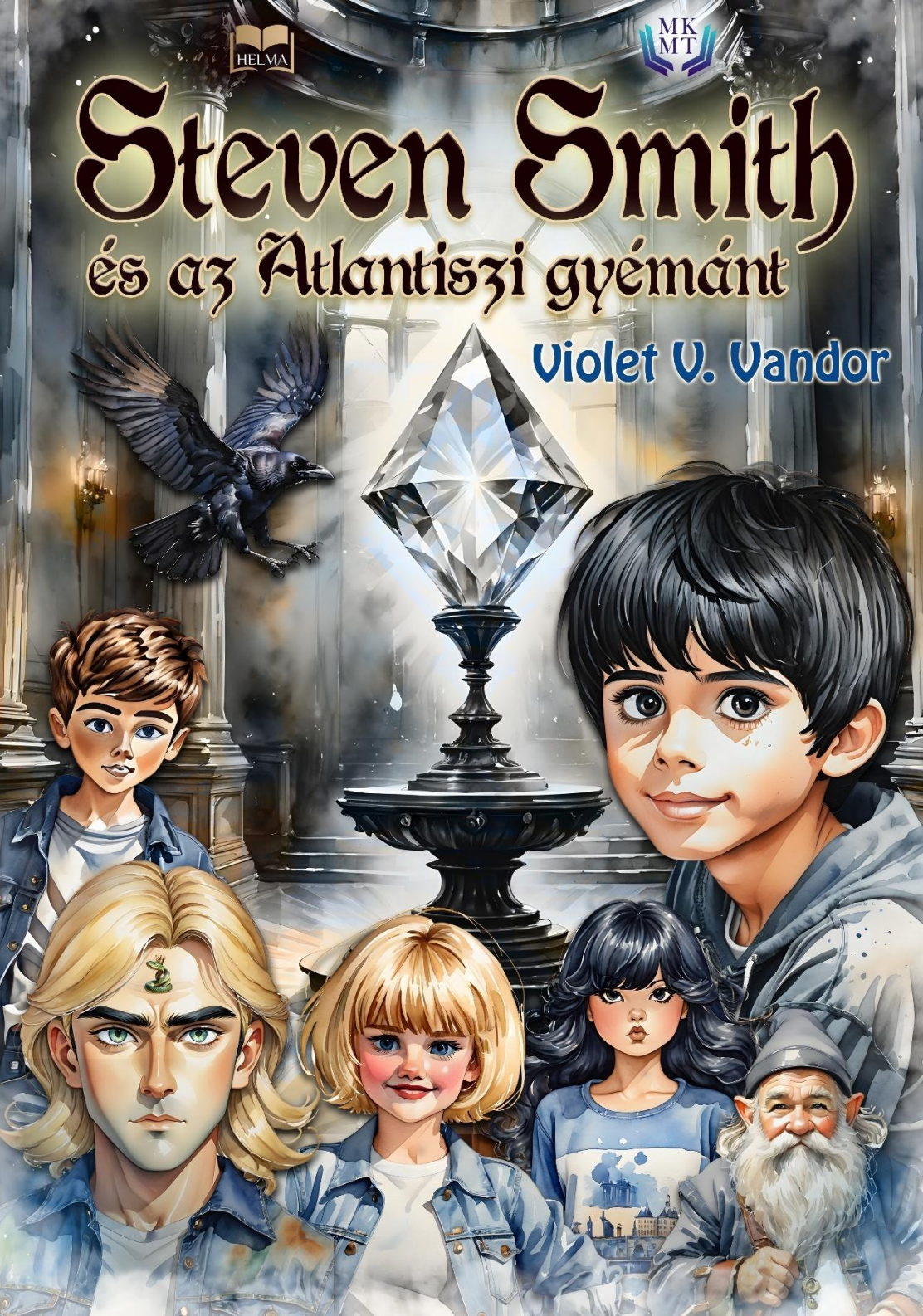

Steven Smith

és az Atlantiszi gyémánt

Violet V. Vándor

Copyright szöveg és illusztrációk © Violet V. Vandor
Borítóterv: Violet V. Vandor - <https://gencraft.com/>

Violet V. Vandor webcím:
<http://fairytale.5mp.eu/>
<https://violetvvandor.5mp.eu/>
E-mail cím: alettaro@yahoo.com

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem használható fel, nem reprodukálható, nem tárolható és nem továbbítható semmilyen módon, a szerző írásos engedélye nélkül.

Korrektúra: Bódai-Soós Judit

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.
Telefon: +36 (30)499-34-77
E-mail cím: info@alkosoft.hu
Webcím: www.helma.hu
A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője:
Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2025.

PDF: ISBN 978-963-639-999-3

Violet V. Vandor

STEVEN SMITH

és az atlantiszi gyémánt

fantasy meseregény

második kötet

*Egy fiú... egy különös álom...
És egy titok, amit évszázadokon át rejtegettek.
Steven Smith soha nem kérte a sorsát.
De Atlantisz hívta őt... és a gonosz már ébred.
A mágia valódi.
És a világ sorsa most egy gyerek kezében van...*

A *Steven Smith és az atlantiszi gyémánt* egy színvonalas ifjúsági fantasy-regény, amely magas szinten keveri a klasszikus tündérmesék világát a modern kalanddal és érzelemmel. A világépítés lenyűgöző, a konfliktusok súlyosak és valóságosak. A nyelvezet irodalmi igényű, néha lírai, ami kiemeli a hasonló témájú könyvek közül.

A „Tündérhon” leírása különösen kiemelkedő. A szerző képi világa varázslatos, lírai, erőteljes hangulatot teremt. A természetleírások, a tündék kultúrája, és az időn kívüliség érzete Tolkien vagy Le Guin világaira emlékeztet, de saját hangja is van.

A karakterek jól árnyaltak, belső konfliktusaik érthetőek és hitelesek. Darkar érzelmi íve különösen erős: az elárult mágusból megszállott és veszélyes figurává válik, mély emberi (vagy mágikus) motivációkkal.

A történet jól strukturált, érzelmileg sodró, és fokozatosan építkezik. A szöveg nyelvezete igényes, költői, helyenként mesélői ritmusú. Különösen az álmjeleneteknél és a tájleírásoknál nagyon erős a szuggesztív erő.

Bódai-Soós Judit

„Ha meg akarod találni a jövőd, előbb szembe kell nézned a múltaddal.”

Tündérhon

Tündérhon nem szerepel egyetlen térképen sem, sőt, a legtöbben úgy vélik, csupán mese, amelyet öreg dajkák sutognak alvó gyermekek fülébe. Pedig a birodalom valóság, csak épp nem ezen a világon, s nem is egészen a másikon. Valahol a világ és az álom határán, a ködbe vesző hegyeken túl, ahol a hajnal mindig egy pillanattal tovább időzik, és az alkony soha nem hoz koromsötétséget. Egy hely, ahol a fák lombjai ezüstösen fénylenek a holdfény nélküli éjszakákon, ahol a levegőben halk zene rezdül, és a virágok emlékeznek a régi idők dalaira. Hajnaltájt a dombok fölé aranyló pára emelkedik, s az ég minden nap újra alkotja önmagát.

Tündérhon a világ egyetlen olyan szeglete, amely nem engedelmeskedik sem az idő törvényének, sem a halandók kíváncsiságának. Nem szerepel térképeken, nem vezet hozzá ösvény, és még a legbölcsebb mágusok is csak homályos utalásokban beszélnek róla, ha egyáltalán hisznek benne.

Ez a birodalom a tündék otthona. Az ősi természetből született lényeké, akik nem uralni akarják a világot, hanem megérteni, ápolni és gyógyítani azt. Ezek a tündék nem azok, akikről a vándorénekesek balladái regélnek, hanem a valódiak: őrzők, gyógyítók,

varázslók, törpék, effidek, snolfok, mind az ősi tudás birtokosai.

A tündék nem halhatatlanok, de idejük másképp áramlik. Egyetlen pillantásukban évszázadok bölcsessége lakozik, és szavaik ritkán hangzanak el, ám akkor mélységes jelentéssel bírnak. Lakhelyeik tökéletesen beleolvadnak a tájba: fába vájt tornyok, mohaborította kupolák, víz alatti csarnokok és fényből szőtt függőkertek, vagy felhők fodrát tépő sziklákba vájt felfoghatatlan szépségű városok alkotják.

Tündöklő mindegyik, tökéletes összhangban a környezettel, talán maga a természet formálta őket ilyenre. Társadalmukat nem törvények, hanem ősi dalok, hagyományok és egy belső rend irányítja, amelyet csak az érthet meg, aki maga is a föld, a szél és a csillagok nyelvén hall és érez.

Aki egyszer belép Tündérhon határain túlra, olyan világban találja magát, amely túl szép ahhoz, hogy a valóság része legyen, mégis az. Smaragdzöld mezők hullámsziklákon a dombokon túl, s a fűszálak reggelenként gyöngyharmattól csillognak, és minden cseppjük emlékszik az éjszaka álmaira. Az erdőkben hatalmas fák emelkednek, egyeseknek a törzsük sima és meleg tapintású, lombjukban ezüstös-fényű levelek zizegnek, akár a selyem. A patakokban tiszta víz csörgedezik olyan áttetszőn, hogy a kövek alatta fénylenek, mint megcsiszolt drágakövek. Tómedrek mélyén csillagfény ragyog, a hegyek csúcsairól pedig arany színű pára gomolyog hajnalonként, és a pára az ég sóhaja körülötte. Illatok lebegnek a levegőben, nem nehezek vagy bódítóak, hanem finoman

emlékeztetnek valamire, amit talán gyermekkorunkból őrzünk: friss eső, meleg moha, virágba borult almafák emléke. A színek élénkebbek, a hangok lágyabbak, a fény aranylóbb, s az egész táj együtt lélegzik a látogatóval.

Tündérhon közepe egy különleges forrást rejt, a Világfényt, mely egy eleven kristály, belőle éltető édesvíz folyik, és ez nemcsak a birodalmat táplálja, hanem annak minden lakóját. Fénye nem vakító, de gyógyító, meleg, emlékeztet egy régen elfeledett harmóniára, amely valaha az egész világban uralkodott. A legenda szerint, ha ez a fény valaha kihunyna, nemcsak Tündérhon, de a halandó világ is örökre megváltozna.

Itt a tájat lágy dombok, virágba borult rétek és kristálytisza tavak szövik át; a fák lombjai közt fények játszanak, a patakok vize énekel, s a föld illata állandóan friss, hiszen az ébredés pillanatában mindig újra születik. Az örök tavasz és nyár földje ez, ahol a fák lombjai soha nem hullanak le, a patakok éneklő dallama örökké csilingel, és a virágok éjjel is világítanak, mint aprócska csillagok.

Sokan próbálták megtalálni a tündék földjét hatalomvágyból, kíváncsiságból vagy épp kétségbeesésből. Ám Tündérhon nem nyílik meg azok előtt, akik keresik. Nem küzdéssel, csak elfogadással, nem erővel, pusztán alázattal lehet közel kerülni hozzá. Aki mégis rátalál, annak szívében valami megváltozik, többé sosem lesz ugyanaz. Itt az idő lassabban halad, a gondolatok tisztábbak, a szívek könnyebbek. Mert Tündérhon nem csupán egy hely, hanem egy

tükör, amelyben mindenki meglátja azt, amit elveszített... vagy amit soha nem mert megkeresni önmagában.

Csak kevesen járhattak ott, s akik visszatértek, sosem beszéltek róla úgy, minthogyha valóban ott lettek volna. Talán mert Tündérhon csakis azok előtt tárja fel teljesen és igazán magát, akik méltók rá. És vannak, akik nem térnek vissza soha, nem azért, mert elvesztek, hanem mert végre hazataláltak.

Hosszú, hosszú évekkel ezelőtt, még mielőtt a modern világ zaja áthatotta volna az idő szövetét, élt Tündérhonban két jó barát. Mindketten varázslók voltak, és nem is akármilyenek: mindketten Atlantisz titokzatos, legendás földjéről származtak, ahol a mágia és a tudomány még harmóniában létezett egymás mellett.

Az egyikük neve Darkar volt, erőteljes, karizmatikus mágus, akinek tekintete úgy hasított a térbe, akár egy üstökös fénye az égen. A másik DaggyrLys volt, a bölcs és jámbor, aki mindig a szív és az ész egyensúlyára törekedett.

Darkar különösen nagy varázshatalommal bírt, olyannyira, hogy Atlantisz egykori Bölcsei, a Mágikus Tanács tagjai, attól tartottak, hogy ereje egyszer majd kicsúszik az ellenőrzés alól. Megpróbálták szabályozni, visszafogni, korlátok közé szorítani képességeit, ám Darkar ezt személyes sértésként élte meg. Úgy érezte, hogy elárulták, hogy nem bíznak benne, ezért fellázadt a rend ellen, amely egykor felemelte őt.

A Bölcsék válasza könyörtelen volt: börtönt és teljes varázstalanságot szántak neki. Darkar kétségbeesésében, miután hosszú időt letöltött már az egyedüllet könyörtelen börtönében, egyetlen barátjához, DaggyLyshoz fordult segítségért. És a jó barát nem hagyta cserben: egy ravasz csellel és hatalmas varázslattal, sikerült kiszabadítania Darkart, s együtt menekültek el Atlantiszból, titkos varázskapukon és dimenziós repedéseken keresztül, míg végül Tündérhon békés földjén leltek menedékre.

Az atlantiszi Bölcsék egy ideig még kutattak Darkar után, de miután bizonyosságot nyertek arról, hogy végleg elhagyta szülőföldjét, megnyugodtak. A veszély, amelytől féltek, immár távolinak és jelentéktelennek tűnt számukra.

Tündérhonban a két barát új életet kezdett. Darkar egy hatalmas, kristályos palotát varázsolt magának az Ezüsterdő szélén, amelynek tornyai úgy csillogtak a napfényben, mint megannyi csiszolt gyémánt. A palota mellé álomszép kertet alkotott: benne illatos, ragyogó virágok nyíltak, melyek sosem hervadtak el, a kert közepén pedig egy áttetsző vizű tó tükrözte vissza a hold fényét. A tó közepén sziget emelkedett, és azon Darkar elültette az Életfa egyetlen magját, amelyet Atlantiszból hozott magával. A fa gyorsan növekedett, ágaiból fény szivárgott, és virágai olyan illatot árasztottak, amelyet egyszerre érzett gyógyítónak, emléknek és átoknak az, aki belélegezte.

A varázsló gyakran ült a fa tövében, hosszan elmélázva a múlton. A virágokból teát készített, amelyet

minden reggel és este kortyolgatott. A tea nemcsak varázserejét erősítette napról napra, hanem a múlt elveszett darabjait is visszahozta számára: egy mosolyt, egy pillantást, egy érzést.

DaggryLys eközben más utat választott. A tündék között szerényen élt, és idővel feleségül vett egy bájos, kedves lelkű tündérleányt, akinek nevetése még a legkomorabb napokat is képes volt beragyogni. Házasságukból hamarosan egy kislány született, akit Lillának neveztek el. Ez a név a hajnal első fényére emlékeztette őket.

Lilla gyorsan nőtt, akár egy napsugár simogatta kis virág a tavaszi réten. Szépsége mellett kivételes intelligenciája is megmutatkozott: már kiskorában értette a természet nyelvét, és ha egy fa levelei megrezdültek, ő pontosan tudta, mit akarnak üzenni. Bár örökölte szülei varázserejét, mégis inkább a természetes világ csodái vonzották, a varázslatot tartogatta, nem szórta szét felelőtlenül.

Tizenhatodik születésnapján, amikor halványlila ruhájában megjelent szülei és Darkar előtt, mindenki ámulattal nézte. A fény úgy játszott ruháján, mint hold a víztükrön. Ám egyvalakiben mélyebben is megmozdult valami: Darkar szívében egyszerre ébredt szerelem, vágy és valami sötétebb érzés is, az, amit csak a megszállottság szava képes leírni.

Halálosan beleszeretett Lillába. Először csak szavak nélkül bámulta őt, némán, mint valami ritka csillagászati jelenséget, amitől még a levegő is megáll. Órákig állt a hatalmas fa árnyékában, és nézte, ahogy Lilla a növények között jár. Volt valami ebben

a lányban, ami más volt, mint bárki másban, akivel addig találkozott, valami szelíd és rejtélyes. Darkar pedig egyre mélyebben merült bele az érzéseibe. Egy nap már nemcsak figyelte a lányt – hanem őrizte. Azután, amikor már nem bírta tovább magában tartani, megkérte DaggyLyst, engedje meg, hogy feleségül vehesse a lányát. Úgy érezte, Lilla nélkül már nem tud élni, a szíve minden dobbanása érte lüktetett.

Hangja remegett, de nem a bizonytalanságtól, a szenvedély feszítette.

DaggyLys először nevetésben tört ki. Azt hitte, Darkar csak tréfál. De, amikor meglátta barátja komoly, szinte már megszállott arckifejezését, a mosoly lehervadt arcáról, és az aggodalom lopakodott a helyére.

– Jól van – mondta végül halkán, kissé tétován. – Ha Lilla is beleegyezik, akkor nekem nincs ellenvetésem. De előbb szeretnék vele beszélni. A döntés az övé, nem az enyém.

Még aznap este magához hívatta a leányát. A beszélgetés csendben, de feszültséggel telt levegőben zajlott. A hold fénye ezüstös árnyékot vetett az ablakkeretre, Lilla pedig az ölében tartotta összekulcsolt kezét, miközben hallgatta apja szavait.

– Lilla, gyermekem... Darkar barátom feleségül szeretne venni téged – mondta lassan, minden szót külön megformálva.

Lilla számára egy pillanatra megállt a világ. A lány szemei elkerekedtek, mint két csillag, amelyet hirte-

len fény gyújtott meg. Meglepetés, értetlenség, sőt, egy pillanatnyi ijedtség is tükröződött bennük.

– És te... te mit gondolsz erről? – kérdezte óvatosan.

– Kislányom, egyetlen szemem fénye – sóhajtott DaggyLys –, ne engem kérdezz! Nem engem kértek meg, hanem téged. Neked kell döntened.

Lilla habozás nélkül válaszolt, szinte kitört belőle a tiltakozás:

– De apa, én nem szeretem Darkart! Nem akarok a felesége lenni! – kiáltotta kétségbeesetten. – Sosem kedveltem őt! Nem tudom megmagyarázni miért, mert soha nem ártott nekem... de valami hideg fény van a szemében. Valami, amitől megborzongok.

DaggyLys elhallgatott. Tekintete elsötétedett, gondolatai súlyosan forogtak. Azon az éjjelen nem aludt. Egyedül ült a szentély egyik legfelső ablakánál, és a csillagokat figyelte. Képzetei egyetlen név körül keringtek: Lilla. Tudta, hogy a lánya veszélyben van. Darkar szeme már régóta túl sokáig időzött rajta, és az utóbbi hetekben a barátja tekintete megtelt valamivel, amit DaggyLys sosem akart viszont látni: birtoklással.

A fák leveleinek zizegését hallgatta, s a tenyerébe rejtette arcát.

„Mi mást tehetnék? Elvenni a szabadságát? Bezárni Tündérhon legmélyebb szobájába, mint egy rabot? Vagy hagyni, hogy Darkar elragadja?” Ismerte barátját – tudta, hogy ha elutasítják, az nem marad következmények nélkül. De a lányát sem kényszeríthette

egy olyan házasságba, amelyet a szíve mélyéről elutasított.

– Kislányom... – mondta végül, lágyan, kissé megtörten. – A tündék törvényei szerint nem tagadhatjuk meg tőle az udvarlás lehetőségét. De nem kell elfogadnod őt, ha valóban nem akarod. Adj neki néhány alkalmat! Találkozz vele párszor, beszélgetsetek! Ha akkor is így érzel, megmondom neki, hogy nem lehetsz a felesége.

Lilla lehajtotta a fejét. Bár látszott rajta, hogy semmi kedve ehhez az egészhez, végül beleegyezett. Tudta, hogy apja a lehető legjobb megoldást próbálja megtalálni – de a szíve nyugtalan maradt.

Ezután Darkar megkezdte kitartó udvarlását. Arannyal hímzett köpenyben, illatos virágokkal, ékköves ajándékokkal és varázslatos történetekkel igyekezett Lilla szívét meghódítani.

– Szeretnék jobban megismerni – mondta, hangja halk volt, szinte gyermeki.

A lány mosolygott, de nem felelt. Hónapok teltek el, és Lilla mindig kedves maradt, de tartotta a távolságot. Mindvégig hű maradt saját érzéseihez. Minél lelkesebb lett Darkar, annál visszafogottabbá vált ő. A varázsló minden próbálkozását udvariasan, de hűvösen fogadta, akár egy rózsabokor, amely nem engedi megérinteni virágait.

Darkar nem adta fel. A visszafogott viselkedés csak még elszántabbá tette, s a megszállottság egyre mélyebbre fúrta magát a lelkében.

DaggryLys napról napra mind nehezebben viselte a helyzetet. A lánya szenvedett, Darkar pedig egyre

sürgetőbbé vált. Végül Lilla, a maga finom, de határozott módján, apjához fordult egy kérésével egyetlen, kétségbeesett reménnyel.

– Apa – suttogta egy este –, varázsold emberré! Küldj el innen! Olyan helyre, ahol ő nem találhat meg. Kérlek, ne hagyj itt...

DaggryLys szíve összeszorult. A szavak, amelyeket hallott, olyanok voltak számára, mint tűr a mellkasban. Hiszen mit kívánhatna kevésbé egy apa, mint hogy elváljon egyetlen gyermekétől? De látta a lány szemében a félelmet és tudta, nem tehet mást.

Néhány nap elteltével, fájó szívvel, de megtette, amit Lilla kért. Egy utolsó kérdést még feltett:

– Mondd, gyermekem... hová küldjelek? A régmúltba? Vagy inkább a jövőbe?

– A jövőbe – válaszolta Lilla határozottan. – Olyan messzire, amennyire csak lehet. Talán akkor... elfelejt.

DaggryLys odament lassan a lánya mellé, kezét a homlokára tette, könnyei hangtalanul gördültek végig arcán, amikor kimondta a varázsigét. Egyetlen fényvillanás. És Lilla eltűnt a szeme elől. Lement a Földre egy távoli, idegen időbe: a huszadik század végének Angliájába.

DaggryLys még órákig ült ott a hideg padlón. Azt suttogta:

– Bocsáss meg, gyermekem... nem azért, mert elrejtettelek, hiszen ez a te kívánságod volt, hanem mert nem tudtalak másképp megvédeni.

Másnap reggel a nap alig emelkedett még a horizont fölé, amikor Darkar már megjelent DaggryLys

palotájánál. Köpenye ezüstösen csillogott, mint a hajnal első fénye, és kezében egy különös virágcsokrot tartott, melynek minden szála vibrált a mágiától, s halk csilingelés kísérte a virágok énekét.

DaggryLys az ajtóban várta. Arcán kimerültség és szomorúság ült, amelyet nem tudott eltakarni, bármennyire próbált is. Nem aludt az éjjel, mert szíve sajgott a veszteség súlya alatt, de még inkább attól félt, ami következhet.

– Baj van, barátom – mondta halkán, miközben beljebb intette a vendéget. – Nagy baj!

Darkar megtorpant. Szemöldökei összerándultak, tekintete sötétté vált, mint egy viharfelhő a tengeren.

– Mi történt? – kérdezte, s hangja nyugodtnak tűnt, de a mélyén valami vibrált – valami, amitől még a levegő is megfeszült.

DaggryLys habozott egy pillanatig, majd erőt vett magán és folytatta:

– A lányom... Lilla... eltűnt. Tegnap este még elbúcsúzott tőlünk, mint mindig, mielőtt nyugovóra tért volna, de reggelre... sehol nem találtuk. Sem őt, sem egy nyomot, sem varázslatot, amely elárulta volna, merre ment.

Darkar lassan letette a virágcsokrot egy kristályasztalra, és szemei szinte áttüzesedtek.

– Eltűnt? – kérdezte fagyos hangon. – Csak úgy? Egy tündérlány, egy varázsló leánya nem tűnik el csak úgy... holmi véletlen folytán!

– Én sem értem, hogyan történhetett – hazudta DaggryLys halkán. – De attól tartok... a lányom nem akart hozzád menni feleségül. Nem tudott meg-

szeretni. És... talán ezért döntött úgy, hogy eltűnik. Vagy... – itt megakadt, és a hangja megremegett –, talán valami más, rosszabb dolog történt vele, amire gondolni sem merek.

Darkar arca megdermedt. Egy hosszú, feszültséggel teli pillanatig nem szólt semmit, csak meredt maga elé, miközben a tenyerét ökölbe szorította. A csokor a kristályasztalon hirtelen megremegett, a virágok csilingelése elhalt, szirmaik lassan fonnyadni kezdtek.

– Miért nem mondtad el korábban, hogy nem akar engem? – kérdezte végül, hangját tompán elfojtva.

– Mert reméltem, hogy megváltozik a véleménye – felelte Daggryls őszintén. – Mert te a barátom vagy, ő pedig a lányom. Két szeretett személy között álltam, s nem akartam fájdalmat okozni egyiknek sem. De végül... ő döntött.

Darkar lassan felállt. Arcán nem volt harag, de valami más, sokkal dermesztőbb, egy nyugodt, kiszámított sötétség suhant át rajta. Hasonlított egy ajtóhoz, amely örökre becsukódott benne.

– Meg fogom találni – mondta szinte suttogva. – Bárhová ment is, bárhová rejtetted, Daggryls... én megtalálom! Nincs az az idő, nincs az a világ, ahol elbújhatna előlem!

És ezzel, anélkül, hogy búcsút vett volna, sarkon fordult, köpenye suhogva libbent utána, és eltűnt az ajtón túl.

Daggryls sokáig állt némán, mozdulatlanul, miközben a hervadt virágok lassan szürke hamuvá porladtak az asztalon. Tudta, hogy ezzel véget ért vala-

mi. Nemcsak Lilla gyermekkora, nemcsak a barátságuk, hanem a világ egyensúlya is megbillent. És hogy ettől kezdve Darkar már nem csupán egy sértett szerelmes... hanem valami más lett. Valami veszélyesebb.

A világ, ahová Lilla megérkezett, idegen volt a számára, mégis csendes, megnyugtató. Úgy döntött, hogy elbújik a világ zajától, s egy csendes, angliai kis faluban telepedett le. Nevét megváltoztatta, ezzel is lezárva varázslatos múltját. Egy napon pedig találkozott vele. Egy egyszerű fiatalemberrel, aki nem kérdezett, csak nevetett, főzött, és hosszú sétákra vitte őt az erdőbe. Lilla először csak figyelte. Aztán mosolygott. Majd végül, hosszú hetek múlva felszabadultan nevetett. Nem volt benne nagy szerelem. De volt benne béke. Olyan béke, amit ő akkor már ajándéknak érzett. Elfogadta a férfi kérését, és a felesége lett. Új nevet kapott. Új életet. Házasságuk békés és szeretetteljes volt. Smith-né, soha nem árulta el valódi múltját, de a férfi szíve minden titkot elfogadott, amit a tekintetében látott.

Nemsokára egy kisfiuk született, és Lilla úgy érezte, egy darabka Tündérhon költözött vissza a szívébe. A fiúcska szemében ott derengett valami, amit soha nem látott másban: a tenger mélyének kékje, a fák titkos suttogása, és valami, amit ő sem tudott megnevezni, de pontosan tudta, honnan jön. Steven lett a neve.

A fiú nevetése volt az ő új varázslata. És ha néha-néha a múlt fájdalma árnyékot vetett is a boldogságukra, ő csak szorosabban ölelte magához. Mert

tudta: ez a világ már nem a régi otthona, de volt benne valami, amit ott elvesztett. A remény.

Lilla boldognak érezte magát, talán először életében teljesen. A kis ház, a kert, a konyhában gőzölgő tea illata, és fia kacagása mindent betöltött, amit a szív valaha kívánhatott. Úgy tűnt, hogy a múlt már csak emlék. Halvány, megkopott árnyéka egy másik világnak.

Csakhogy a múlt nem felejt.

Darkar, akinek szívében egyre csak mélyült a Lilla utáni vágy és a sérelem, sosem adta fel a keresést. Évek teltek el, de ő még mindig kereste a leányt, aki visszautasította, megszégyenítette, majd eltűnt előle. Az idő nem gyógyította be a sebét csak elmélyítette azt, és méreggel töltötte meg. Elkeseredése lassan elémésztette hajdani emberségét.

Egykor erős, de szenvedélyes mágus volt, most viszont rideg, bosszúéhes árnyéka önmagának.

Hogy a keresésben ne legyen egyedül, megalkotta saját szolgálait: a fémtestű worthak katonákat, olyan konstrukciókat, amelyek érzékelték a mágia nyomait.

Ezeket a lényeket küldte szét Tündérhonban, akik átkeltek erdőkön, átsuhantak városokon, kutatva a nőt, akit Darkar szeretett, s meg akart szerezni, bármi áron.

Idővel a próféciák híre is eljutott hozzá. Ósi jóvendölések, amelyekről már rég megfeledkeztek sokan, új értelmet nyertek. El fog jönni egy valaki, egy gyermek, aki megfosztja őt varázserejétől. Darkar rettegni kezdett. És a félelemből még nagyobb ke-

gyetlenség sarjadt. A fémkatonák többé nem csak kutattak, hanem uraltak, fenyegettek, elnyomtak. Tündérhon lassan reszketni kezdett Darkar nevétől és a worthak katonáktól.

Aztán egy nap, egy földi látogatása során, teljesen véletlenül, egy nyüzsgő piacon megpillantotta őt, Lillát. Most már emberi testben, ám az arca semmit sem változott. A mozdulata, a mosolya, a lépése még mindig ugyanaz volt. A varázsló szíve egy pillanatra kihagyott, aztán újra dobbant, de már nem a szerelemtől, hanem a birtoklás vágyától.

Miután rájött, hogy Lilla férjhez ment és boldog életet él egy földi emberrel, valami megpattant benne. Megaláztatásként élte meg a felismerést. Később egy szép nyári estén, újra a kertjükbe settenkedett.

A levegő szinte megállt, a fák mozdulatlanul meredtek az égre, és úgy tűnt, hogy valami odafent visszatartotta a szelet. Lilla férje a kertben ült, s a kezében egy félig kiolvasott könyv pihent. A ház ablakában Lilla árnyéka tűnt fel, mintha csak álomból kelt volna elő. A férfi felemelte a fejét és ekkor valami megváltozott.

Az udvar szélén, a fák alatt, egy alak állt. A köpenye nem mozdult, mégis mintha gomolygott volna körülötte a sötétség. A szeme nem látszott, mégis égetett, mint a felizzani kezdő parázs.

Egyetlen szó sem hangzott el. A férfi nem tudta, miért dermedt meg benne a vér. Nem volt fényvillanás, sem kiáltás. Csak csend. És hideg.

A következő pillanatban a könyv kicsúszott a kezéből. A tekintete üressé vált.